

HOVENIERSTRAAT

Aanbesteden ingewikkelder dan uitvoerend werk zelf

Louise Mak

‘Ze moeten geen papier produceren, maar naar buiten’

‘Ik heb vooral met onderhoudsbestekken te maken’, zegt Louise Mak. Ze is groenbeheerder in het team Beheer en Uitvoering van MijnGemeente-Dichtbij, een samenwerkingsverband tussen de gemeentes Boxtel en Sint-Michielsgestel. ‘Ik deel het gevoel dat eerder in deze rubriek werd geuit: het aanbestedingsproces is ingewikkelder geworden dan de klus.’ Wim van Ginkel van Koninklijke Ginkel Groep verwoordde het als volgt: ‘Onze manier van aanbesteden is totaal achterhaald.’

Auteur: Heleen Kommers

‘Natuurlijk, ik ken de verschillende aanbestedingsvormen: enkelvoudig en meervoudig onderhands, Europees... Allemaal prima en ik begrijp dat er regels zijn, maar ik vind de procedure inmiddels zó zwaar geworden. Zodra ik een klus heb, moet ik ontzettend veel administratie verrichten om te voldoen aan de eisen die aan mij gesteld worden. Ik moet allerlei documenten uitvragen, plannen van aanpak opvragen en beoordelen, een centimeters dik stuk schrijven... Dan denk ik: ik maai gewoon gras en ik snoei bomen. Nu duurt een aanbesteding voor het maaien van een grasveld langer dan het werk zelf.’

Meer papier, meer discussies

Mak heeft verschillende rollen bij het voorbereiden van een klus. Ze werkt daarbij voornamelijk op kantoor. Haar collega werkt vooral buiten met de aannemers. ‘Hij zegt altijd: hoe meer ik opschrijf, hoe meer discussie hij heeft. Werk je met vakbekwame mensen, dan volstaat de opmerking: deze boom heeft dat soort snoei nodig. Punt. Dan hoeft ik geen centimeters dik bestek op te stellen over alles wat wel en niet moet. Hoe minder papier, hoe makkelijker hij

zijn werk kan doen, samen met de aannemer. Maar dan moet je dus wel met vakbekwame mensen te maken hebben.’

Met één mailtje geregeld

Mak schrijft het liefst gewoon op hoeveel uur ze wil snoeien, dat ze daar ETW'ers voor wil hebben en dat haar collega buiten de rest regelt, uiteraard rekening houdend met bedragen en de bijbehorende procedures. ‘Dát is wat ik wil en dat heb ik met één mailtje geregeld. Een-op-een kan tot een bepaald bedrag. Kom je daarboven, dan moet je natuurlijk opschalen. Als ik het moet doorvoeren zoals nu van mij verlangd wordt, heb ik eigenlijk een extra persoon nodig voor onze club, nu zes mensen. Eentje die alleen maar papier zit te produceren.’

Doel voorbijschieten

Mak: ‘Van iedere euro wil ik 95 cent in werk stoppen. In planten kopen, bomen snoeien en grasmaaien, niet in aanbestedingsprocedures volgen, bedrijven inhuren die dat voor me doen omdat ik het zelf niet kan... Het wordt veel te veel en ook te ingewikkeld. De collega's die over de inkoop gaan, adviseren vooral de

perfecte procedure te volgen; het werk lijkt op de tweede plaats te komen. Heb ik een ton te besteden, dan ben ik misschien al 10.000 euro kwijt aan het schrijven van een bestek van een aanbesteding op Europees niveau. Persoonlijk heb ik daar moeite mee. Dat geld steek ik liever in het plantsoentje voor jouw deur of in jouw straat.’

Overal tekort aan mensen

Mak zegt tot besluit: ‘Ik heb een heel leuke baan, maar het kan toch niet zo zijn dat ik de mensen die bij mijn club werken plannen moet laten schrijven? Buiten het feit dat we overal mensen tekort komen, moeten ze geen papier produceren, maar naar buiten! Ze moeten de burgers spreken, de aannemers begeleiden en een keer een tik op de vingers geven, of juist een schouderklopje. Dáár zijn we voor!’

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!